

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

CALAR FOC AL BOSC

Molts delinqüents confessos perden el seu nom de naixement i acaben rebent un àlies. A vegades, posat pels seus col·legues de malifetes, altres per la policia i últimament els sobrenoms apareixen espontàniament, per generació natural al seu entorn o pels mitjans que expliquen els seus crims. Hi ha el violador de l'Eixample, la matavelles de Barcelona o el monstre d'Amstetten. Ara, al nostre imaginari popular n'hi podem posar un altre: el piròman d'Artés. En aquesta població s'ha detingut un home jove com a possible responsable de diversos incendis al Bages, entre aquests el més greu de tots a Catalunya aquest estiu, amb quasi quatre-centes hectàrees i algunes cases cremades. Va ser, a més, la causa de l'accident del recentment nomenat alcalde artesenc, que, a més, el va fer passar pel quiròfan. No hi ha més remei que usar, com sempre en un cas així, la presumpció d'innocència, però,

si ens atenem al que es coneix de la investigació, tenia a casa materials inflamables i vestuari de cossos d'emergència per poder anar a veure la seva «obra» de ben a prop. Amb aquestes evidències i alguns testimonis que l'han reconegut, sembla que som davant del criminal que ha encès els nostres boscos i, a alguns, una part dels nostres records. L'abundor i la reiteració d'incendis per la zona feia pensar en l'existència d'una persona responsable i, de fet, des que està detingut els focs s'han acabat. Ens trobem, pel que coneixem, davant d'un malfactor amb intel·ligència dispersa que se'n va anar a viure fa poc al poble del qual ha volgut estrallar els entorns. Sembla comprovat que quan es fixava en un lloc, hi anava a encendre les flames d'una forma repetida, i potser va acabar el seu periple a Navarces, poc abans de la seva detenció. Va ser capaç de canviar de residència per cometre aquests actes, i va acumular el

material al seu propi pis que l'ha acabat incriminant. Amb identificacions falses i jaqueta de Protecció Civil, es presentava al front encès i preguntava «com anava». Res justifica un delicte, però es poden arribar a comprendre les ganes de venjança d'algú a qui han assassinat el fill, o altres que amb raons malèvols cometien actes execrables. Però a un piròman, que després va a fer de *voyeur* del desastre que ha provocat, no sóc capaç d'entendre'l ni de veure la motivació per la qual ho fa. Només pot ser pura malícia. I partir d'aquí, les derives d'un cas així ens porten a les conseqüències judicials. I la policia ha acabat conclouent que hi ha proves del tot irrefutables contra ell i la setmana passada el va presentar davant del jutge, però el Codi Penal és força permissiu en aquesta mena de delictes i ahir mateix va poder sortir en llibertat provisional a l'espera de judici. I passat aquest, si és considerat culpa-

ble, la pena serà de pocs anys i com que a la presó no podrà cremar cap pi, se li premiarà la seva prevista bona conducta i és del tot possible que torni a ser lliure després d'una curta estada entre reixes tot i haver fet uns danys irreparables. En un país on disposem ara d'una condemna tan tremenda com la presó permanent revisable, el Codi Penal sembla molt benèvol amb els incendiàries. Cremar un bosc tan àmpliament com el del seu cas, té un cost econòmic enorme i caldrà veure si les assegurances de les cases cremades cobreixen un sinistre provocat. És possible que les lesions que ha patit el batlle li agreugin la pena. En qualsevol cas, just o injust, podrà tornar a ser lliure molt abans que els arbres nous assoleixin la mida que tenien els,

«A Artés s'ha detingut un home jove com a possible responsable de diversos incendis al Bages, entre aquests el més greu a Catalunya»

cremats. Després, ens hem trobat els altres judicis, els denominats populars a través de les xarxes socials. Que em perdonin els lectors que s'hi hagin retratat amb comentaris sense solta ni volta, però em cau l'ànima als peus per tot el reguitzell d'ansies de revenja, impropis, insults i propostes de càstigs propis de la Inquisició plens de faltes d'ortografia que es van deixant anar contra el probable culpable. I tot plegat, seguit per tota mena de rumors i acusacions prèvies i sense cap fonament vers altres persones sobre les quals va recaure la sospita inicial. Xafarders ho som tots, però fa vergonya veure aquestes cries al linxament més pròpies d'una pel·lícula antiga de vaquers que d'un llogarret aparentment tranquil com la localitat que ha perdut més bosc de tot Catalunya aquest any. Sembla que a vegades només sabem actuar com ho fa una manada de bèsties quan oloren sang (o fum).

ALS HEROIS QUE NO TINDRAN MEDALLA

TRIBUNA

Carles Cortina i Riu

PROTOCOL-LISTA

Es fa impossible d'esborrar les imatges dels atemptats a la Rambla de Barcelona i a Cambrils; les runes de la casa ocupada impunement a Alcanar; el minut de silenci a plaça Catalunya; l'encerclament i abatiment del terrorista a Subirats; la Sagrada Família convertida en oració de pedra i en anhel col·lectiu de pau; la fotografia del rostre sense vida de Younes Abouyaaqoub, que, incomprendible, ha circulat per internet; les catifes d'espelmes i de flors; l'abraçada dels pares del nen Xavi amb l'imam de Rubí; i la ingent manifestació -sense por- del passeig de Gràcia, nou dies després dels assassinats. Com tampoc és possible d'oblidar les persones que el 17 d'agost passejaven enmig de l'eclosió humana que en tot mo-

ment s'arremolina a la Rambla, en un devenir constant i variat de rostres, perfils i històries diferents. Una via urbana que és universal, d'infinites il·lusions, d'inabastables tarannàs i d'inesgotables emocions. La major concentració humana que podem trobar a la Ciutat Comtal i, a la vegada, marcant la diferència i la particularitat de cada persona, com en una suma *ad infinitum* de sentiments, de sensacions, de vivències i de situacions. Una munió de gent que es creia segura i es trobava absorbint delerosa els raigs del sol que els insuflava una alenada de vida i que, tristament, havia de ser ben curta. Per a tots ells, així com per als ferits, l'Estat ja preveu la concessió del Reial Orde de Reconeixement Civil a les Víctimes del Terrorisme, establert en la Llei 32/999, de 8 d'octubre, «Solidaritat amb les Víctimes del Terrorisme». Tanmateix, quan rememorem el que ha passat, ens hem de fixar en les persones anònimes que es varen mobilitzar davant la tragèdia, una gesta que ens fan experimentar admiració, reconeixement i gratitud. Una viva fascinació per aquesta actitud de coratge prodigiós i desbordant que, en els moments més crítics i sense saber si estaven lliures de perill, no varen

dubtar ni un sol moment per atansar-se als cossos postrats en terra, trucar als serveis d'emergències i solidaritzar-se en el dolor de les víctimes perquè no se sentissin soles, per apaivagar el seu sofriment i perquè l'escalf d'una mà i la tendresa d'una veu propera els servissin de bàlsam i de medecina. Aquells homes i dones sense armilles ni proteccions, però amb el cor al descobert -que és la fortalesa més gran de l'ésser humà-, es varen convertir en àngels de la guarda i samaritans de la solidaritat. I és que les persones estan per damunt de les polítiques, de les competències i de la misèria en la barreja que es fa de les coses, com diu el president Puigdemont, tant si és d'allà cap aquí com a l'inrevés. Les gràcies més sinceres a aquests herois de la bondat que honoren la nostra societat i el conjunt dels pobles com la contribució més intrèpida, ardidada i generosa; una prova inequívoca del grau d'excel·lència que roman encara en l'es-

«Aquells homes i dones sense armilles ni proteccions, però amb el cor al descobert, es varen convertir en àngels de la guarda i samaritans de la solidaritat»

perit d'aquesta terra i una esclatxa d'esperança en la foscor de l'egoisme que ens pertoca de viure o de patir. I el meu reconeixement a aquesta gran legió de persones que no són indiferents a la malastrugança dels altres i participen solidàriament i fraternalment en el seu dolor, com és el cas dels botiguers i botigueres que obren les portes dels seus establiments per encabir les persones que fugien de l'horror; o les persones que es brindaven per actuar com a traductors o aquelles altres que oferien aigua i queviures als centenars de persones immobilitzades per l'operació gàbia. És un veritable honor ser coniciatada vostra! Potser no us donaran cap medalla però sempre més tindreu l'agraïment i la memòria dels que s'han beneficiat de la vostra gesta o de qui -des de la distància- ens hem commogut amb la vostra implicació i adhesió amb els que ho han necessitat. A tots vosaltres, i als que encara us trobeu als hospitals, el record perenne i la gratitud devotíssima no de les medalles sinó de l'ànima i del cor en l'idioma dels que han caigut en aquesta desraó despietada: Thank you! Grazie! Merci! Obrigado! Danke! Gracias! Gràcies!

Visita el amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres oficines i obtindreu
DUES ENTRADES GRATUÏTES
per subscriptor.
(Oferta limitada)